

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita S. Cvniberti Episcopi Coloniensis & Confessoris: Ex ea quæ extat apud
R. P. Laur. Surium. Succesit in episcopatu S. Remedio anno Domini 653.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42787

pietas omnis erat exosa, animaduertentes sanctum episcopum tantam hominum multitudinem ad nouam religionem, erroribus pristinis, vitijsque spretis, adducere, atque ad eum sui ipsorum prauis cupiditatibus non parum obsistere, miris modis eum persequebantur. Nec omnino desistebant, donec linguam eius extractam canibus deuorandam proijcerent (quæ tamen illi mox fuit miraculo restituta) ac tandem apud Hescham Flandriæ vicum multis vulneribus saucium, etiam obruncarent. Quo eodem loco nobilem quoque & religiosam matronam Craphahildem Liuii hospitam, vna cum filiolo eius Briccio, quæ Liuinus de sacro fonte susceperat, quum palam querebantur immerito interfectum esse sanctum episcopum, immaniter trucidarunt. Quo facto, discipuli beati collectum eius corpus, simul cum beati Briccij corpuscule, vno eodemque in loculo in Hautem vicino pago, ac iuxta eos seorsum sanctam martyrem Craphahildem, decenter sepeliêrunt. Porro anno 1007. Eremodus Abbas, ex memorato pago, sacra illa pignora Gaudauum ad suum monasterium trãtulit.

Lingua canibus proiccta diuinitus ei restituitur. Crudele trucidatur, cum hospita, & eius filiolo.

Translatio reliquiarum eorum.

VITA S. CUNIBERTI EPISCOPI *Vide Notat. Colonienfis & Confessoris: Ex ea qua extat apud R. P. Laur. Surium. Succesit in episcopatu S. Remedio anno Domini 653.* *C. Baron. ad Martyr. Rom.*

S Cunibertus in prouincia Mosellensi, *12. Nouẽ. Patria & paries eius.* patre Crallo, matre verò Regina nomine natus, ea adhuc puer virtute, & animi sagacitate præditus fuit, vt sinistrum

li 5 Pytha-

Pythagoricæ literæ raram prius declinare, quam per atatem eiusdem biuium ascendere posset. Cùm enim pater eius, genere & dignitate clarus, puerum elegantem in primis infantia rudimētis aptum, virtutibus Dagoberto magno Francorum Regi nutriendum simul & prouehendum, illectus familiaritate regia, commendasset, ipse mirum in modum non tantum ab illicitis, verum etiam multoties à licitis, naturam compescuit; & cupiditate compressa, animum ad studium sapientiæ præclare excitauit. Erat laudibus mansuetudinis & patientiæ egregiè ornatus; ingenio ita docilis ut magistrorum industriam etiam superaret. Comitatus eius grata erat omnibus; humilitas verò & promptum omnibus benignè faciendi studium cunctis magnæ planè admirationi erat. Non enim Regi tantum & maioribus iuxta personæ cuiusque dignitatem deseruire studebat, sed ipsis etiam non rarò seruorum vice calceamenta detrahere, & mundare solebat: quæ officia ita exercebat, ut per ea inflatos sæpè nobilium animos ad humilitatis studium, humanæque vitæ cognitionem mira dexteritate prouocaret.

Cum verò ab hoc primo exercitij gradu vellet illum Dominus ad altiora virtutum incrementa conscendere, reuelare dignatus est Regi, quanti apud ipsum meriti puerilis illa simplicitas haberetur. Quadam enim nocte dum peruigil Rex in lecto quiesceret, vidit subito locum illum, ubi sanctus puer soporus gratia membra fessa composuit, magnifico lumine resplendere; & futura pueri facta caelesti præ-

Traditur nutriendus Regi Dagoberto.

Egregie illius virtutes.

Insignis eius humilitas.

Viso Regis de Cuniberto.

figio denotari. Manè itaq; facto, Rex miraculi novitate perterritus, magnum futuræ sanctitatis prælagium intellexit. Itaque accitum ad se puerum, solito familiaris alloquutus est, & adoptatum sibi in filij locum, amplexu dulcissimo exosculans, coram omnibus illustre de puero innocentia testimonium perhibuit.

*Adoptat eum
in filium Rex
Dagobertum.*

Exin igitur literis apprime eruditus ad ecclesiasticos honores mox promotus est: quos & excellentibus illustravit meritis, & congruentibus adornare curavit obsequijs. Itaque auctus benedictione cælesti à Treverorum Archiepiscopo, officio Archidiaconatus sublimatus est. Vbi mirum in modum totus in Dei opere feruens, vitæque huius quodammodo exosus, solum animarum lucrum ob oculos sibi statuebat: vnicè huic rei intentus, ut plurimos Christo lucrifaceret.

Fit Archidiaconus.

Elapsis deinde paucis annorum curriculis, Clerus & populus Agrippinæ Colonie, pastore proprio destitutus, virum Dei Cunibertum iam in opere Dei exercitatum sibi antistitem cum vocibus, tum precibus imploravit. Nec difficile erat ad id honoris eum euehere, quem Rex olim anxia expectatione promouere quærebat: & omnis tripartitæ Galliæ populus dignissimum & verè plebi Dei necessarium prædicabat. Sola in eo repugnabat humilitas: quæ constantissimè summum illud honoris fastidium respuebat. Tandem convenientibus in unum maioribus, maximoq; sacerdotum & aliorum principum coetu, fortissimum viri Dei pectus charitati tantum cedere solitum, à proposito sui duritia emollitum est. Sicque nutu
diui-

Fit Archiepiscopus Coloniensis.

diuino. Remedio antistiti successor electus, septimo Kalendas Octobris gradum illum dignitatis conscendit. Deinde talem se tantumque exhibuit, ut nulla vis orationis pro dignitate hoc explicare queat. Veruntamen unicum de omnibus referre placet miraculum; ex quo virtus vel doctrinae ipsius insignia luce meridiana clarius cognosci possunt.

Ecclesia undecimmillium Virginum.

Quadam die dum singulare redemptionis nostrae mysterium in basilica sanctarum Virginum immolaret, adstans Clerus populisque splendidissimam vidit hac atque illac per omnem ecclesiam volitare columbam: quae deinde pontificis insidens capiti, tandem ad virginis cuiusdam tumulum, stupetibus simul & mirantibus vniuersis qui aderant, ab omnium oculis subito euauit. Acclamatum est confestim ab omnibus verè dignum hunc esse, qui immaculata Domino pro populi salute offerret sacrificia. At ille in omnibus his clauso cordis sui cubiculo laudabat Dominum, & humanas laudes constanter respuens, solo conscientiae suae testimonio contentus, Christo seruebat. Sicque sitiens & esuriens iustitiam, cum totos quadraginta in sacra illa functione complexisset annos, tandem pridie Iduum Nouembris ditandum bonis omnibus creatori suo reddidit Spiritum. Corpus eius sicut viuens ipse praeceperat, positum est in S. Clementis, quam ipse construxerat. Fuit verò illustri sanè miraculo sacra aedes D. Petri, anno Domini millesimo octuagesimo, eius meritis ab incendio, quo conflagrabat, mirabiliter liberata. Cum enim monasterium ad gradus Mariae in cineres redactum

En praclarum miraculum.

Contemnit laudes humanas.

Ecclesia S. Petri presbiteri S.

esset,

esset & vorax flamma prædictam ædem similiter inuasisset, congregatio S. Cuniberti dum eiusdem sanctissimi Patroni corpus contra ignem gemendo & lachrymando deferret, confestim flamma evanuit, & sacra domus à repentino interitu immunis permansit.

VITA S. BRICTII EPISCOPI TURONENSIS DISCIPULI S. MARTINI: Ex ea qua est per Gregorium Turonensem, lib. 2. Hist. Francor. cap. 1.

POST gloriosum beati Martini, Turonicæ civitatis Episcopi, summi & incomparabilis viri decessum, Bricti^o ei^o discipulus in eo dignitatis gradu successit. At verò hic Brictius primevæ adhuc ætatis iuuenis multum à magistri sui perfectione remotus, varias ei tendebat insidias, & sæpè furibundus virum optimum, & omni sanctitatis laude conspicuum tantis onerabat convicijs, ut ægrè interdum à manibus temperaret. Quadam verò die dum quidam corporis ægrimonia oppressus, medicinam à B. Martino expeteret, fortè Brictium adhuc Diaconum in platea obuium habuit. Qui cum ab eo de Martino inquireret, ipse solitis invidiæ stimulis in virum sanctum concitatus, Si, inquit, delirum illum quæris, prospice eminus. Ecce, cælum solito sicut amens respicit. Cumque pauper ille voti compos factus iam recessisset: vir sanctissimus placida voce Brictium compellans; Num ego, inquit, Bricti delirus tibi videor? Cumque ille turpiter confusus se dixisse negaret, Martinus ait;

Cuniberti ab incendio habetur.

Vide Tom. 5. Annal. C. Baden. Notat. ad Martyr.

Roman. 13. Nouéb. a qui accidit iuxta Tom. 5. Annal. C. Bavon. anno Domini 402. Brictium in iuventute valde discolor.

Brictium irridet S. Martinum.